

Minister saaledes stillet, og som har undladt at søge Bevilling. Det ærede Medlem omtalte, at Rigsdagen og Regjeringen maa have samme Interesse og søgte at væve det sammen; nei lad os holde det fra hinanden, først Ministeriet, — det angaar, hvad jeg nu sagde — det Andet er Rigsdagen, og Rigsdagen har erkjendt, at den billiger den Praxis at bevilge saadanne Udgifter i saadanne Tilfælde, idet den ene Afdeling, Landstinget, af 10 à 11 Tilfælde har bevilget i de 9 Tilfælde, og Folkethinget har bevilget i alle Tilfælde. Rigsdagen har altsaa godkjendt den samme Praxis, der er nævnt de sidste 18 Aar. Jeg gjentager for ikke at misforstaa, at i de sidste 18 Aar har ingen Minister kunnet komme i det Tilfælde, fordi vi have haft Tilæggsbevillingsforslag givne, inden Finansaaaret eller inden Regnskabskvartalet var udløbet, for hvert Finansaar siden den sidste af den Slags Tilæggsbevillinger udfom, den 19de Januar 1863. Jeg anfører dette blot som en faktisk Bemærkning, for at det ikke skal blive videre forvovlet. Man maa nødvendig slaa dette fast, saa at vi ikke med almindelige Talemaader kunne tildække, hvad jeg fremsætter som positive, faktiske Oplysninger. Altsaa, man er ikke kommen mere og mere bort fra en tidligere Praxis, men har holdt sig i det samme Spor. Jeg skal tilføje, at dette vedrører selvfølgelig ikke Stillingen til de enkelte Poster paa et Tilæggsbevillingsforslag; derom tale vi aldeles ikke nu. Naar det ærede Medlem siger, at jeg var med til at negte Finansloven i 1873, da er det en ren Misforstaaelse. Jeg har været med til at ville negte Finansloven til det Ministerium, som har udstedt Provisoriet i 1877, men i 1873 var jeg ikke med dertil. Jeg negtede den fortsatte Behandling af et forelagt Finanslovsforslag, men Finansloven var dengang endnu gjældende i 5 eller 6 Maaneder, og Regjeringen havde saaledes Penge til at regjere Landet for. Det er ikke at negte en Finanslov, men det er at fremkalde det Tilfælde, som fremkom, at Regjeringen overfor et saadant akut Tilfælde af Mistillid opløste Folkethinget og derved fremkaldte det, vi ønskede, en Overveielse hos Vælgerne af, hvorledes vor Stilling i det Hele overfor det paa-gjældende Ministerium maatte bestemmes. Dette er Noget, der har en ganske anden Karakter end at negte en Regjering Penge, fordi man ikke vil, at den skal fortsætte sin Gjerning. Jeg tror, at det ærede Medlem bidrager, maasse imod sin Villie, til, at denne Strid ikke faar en heldig Ende, ved stadig at faae Landstinget til at staa imod vore Forslag; derpaa forekommer det mig, at hans Betragtninger gif ud. Naar det ærede Medlem tvivler om, at vi ved denne Finanslov have taget tilbørligt Hensyn til andre Sider, saa har han ikke sat sig ind i dette Finanslovsforslag, og naar han mener, at vi have dikteret en

Finanslov uden Hensyn til Landstinget, saa er det en ren Misforstaaelse. Det ærede Medlem vil se, at efterat Landstinget har vedtaget Forslaget, have vi stillet Forslag om at indbefomme Landstingets Affattelse, f. Ex. med Hensyn til Dækning ved Statskassens Midler af Seminarernes Udgifter, med Hensyn til at bevilge 849,000 Kr. til nye militære Poster og med Hensyn til at bevilge Embedsmændene Tillæg til 2,500 Kr., hvortil vi paa den foregaaende Finanslov ikke havde bevilget en Dre. Det er meget væsentlige Punkter, hoort vi have indbefommet Landstingets Affattelse; men forøvrigt skulle vi ikke tale om Landstingets Affattelse eller om hvorledes Thinget har stillet sig dertil, idet vi kun maa henholde os til den ansvarlige Regjering. Regjeringen har ikke søgt at faae en Finanslov ifølge den Maade, hvorpaa den har stillet sig dels under Behandlingen her, dels under Behandlingen i det andet Thing. Det forekommer mig, at den kunde ikke have stillet sig anderledes, hvis den havde sat sig til Dgave at forhindre en Finanslov. De Herrer maa erindre, at Situationen skal ikke bedømmes efter, hvad der er Rigsdagens Pligt eller ikke. Vi stemme efter vor Overbevisning efter de foreliggende Forhold, men Situationen maa vi lægge over paa den vedkommende Regjering. Er Situationen slet, kunne vi ganske simpelt sige, at Regjeringen ikke maa forstaa sin Dgave, har den Villien, saa har den ikke Gonen. Den Omstændighed, at der ingen endelig Finanslov foreligger idag den 16de August for det Finansaar, der allerede begyndte den 1ste April, skulle vi ikke lede op i Folkethingets eller Landstingets Arbejder for at finde Skylden for, men for denne Omstændighed lægge vi ganske volig Ansvar og Skylden paa den ærede Regjering. Den ligger hos den ærede Regjering, og jeg begriber ikke, hvorledes nogen Regjering vil vedblive at bære Ansvar for Landets Styrelse, naar den overhovedet saa lidt magter at bruge de konstitutionelle Faktorer og bringe dem til den Enighed, som Grundloven forudsætter. Det er den rigtige Maade at tage disse Forhold paa, og vi slippe for megen Strid og Ophidselse indbyrdes, baade her i Thinget og mellem Thingene, ved ganske simpelt at forstaa det konstitutionelt saaledes. Denne Sag bør ogsaa kun forstaaes saaledes; den ærede Minister staar og klager over, at Folkethinget og Landstinget ikke blive enige; det er at beklage sin egen Usmagt til at styre Land og Rige.

Minestad: Jeg skal indskrænke mig til ganske korte Bemærkninger. Vi have jo ganske vist sør fra det ærede Medlem hørt den Afstuelse gjort gjældende, at, naar der er Noget